

[Poul Boeg.]

degive, at vi helt kan slutte os til den enighed, der dér blev udtrykt, om, at der på dette punkt er behov for en øget indsats fra samfundets side.

Det er klart, at så stort et lovkompleks som det, der her er tale om, vil give anledning til mange detailspørgsmål. Vi må jo i vid udstrækning nøjes med at se på dem i udvalget, men jeg vil gerne gøre nogen bemærkninger om et par af de mere centrale spørgsmål, som også andre ordførere har været inde på.

Et af de vigtigste er nok dette, om vi i straffeloven skal finde frem til en eller anden form for en generel straffebestemmelse. Her var eksempelvis socialdemokratiet kommet til den opfattelse, at man absolut burde have en sådan generel bestemmelse. Vi er enige i, at der er særdeles meget, der taler til støtte for det, men vi er dog i vor stilling til disse problemer ikke kommet længere, end at vi kan sige, at vi ligger helt på linje med det, som er blevet udtrykt dels af justitsministeren, dels af hr. Gudme — kan jeg sige med hr. Gudmes eget udtryk — på ypperlig måde i hans indlæg, da han talte om sjælekamp og tvivl og gav en redegørelse for de modstående hensyn, som kunne tale for noget andet. Det kan vi helt igennem tilslutte os. Som der også står i fremsættelses-talen, er det klart, at netop denne problemstilling må indtage en central plads i overvejelserne.

Et andet konkret spørgsmål, som man har været noget inde på, er det forhold, at man her også vil gøre grov uagtsomhed strafbar. Det er jo helt rigtigt, som det er blevet sagt f. eks. fra fremskridtspartiets side, at det ikke er i overensstemmelse med det almindelige strafferetlige princip; men man må her nok være opmærksom på, at når man alligevel går så vidt, så skyldes det — i hvert fald som vi forstår det — vel først og fremmest berettigede retstekniske, eller jeg skulle måske snarere sige bevistekniske hensyn. Altså dette, at det navnlig i disse meget komplicerede situationer, hvor der er en række mellemlid mellem ofret og den, som man ønsker at ramme, kan være særdeles vanskeligt at føre et bevis for et forsæt, men alligevel er der særdeles meget, der tyder på det. Man kan vel her som en parallel henvise til, at man jo ud fra tilsvarende

betrægtninger også er gået så vidt som at gøre skattesvig strafbart, hvor der er tale om grov uagtsomhed.

Dernæst den også af flere omtalte klausul, som man vil indføre som en ændring i aftalelovens § 36. Også vi er noget betænkelige ved den ret vidtgående karakter, den har fået. Vi mener specielt, således som vi allerede i et forberedende møde i retsvalget har været inde på, at der må ses ganske særligt på forholdet mellem denne § 36 og så det lovforslag om markedsføring, som nu er til behandling i tinget. Det er vor fornemmelse, at der her er en problemstilling, som man ikke har været tilstrækkelig opmærksom på, og jeg kan som muligt frembydende interesse, som det jo hedder i ministerial-sproget, give ministeren den oplysning, som jeg fik fra en af mine medarbejdere i dag på retsvidenskabeligt institut, at der for ganske nylig til Juristen er indleveret, og jeg forstår af Juristens redaktør antaget, en artikel, der netop behandler dette spørgsmål om samspillet mellem den foreslåede formulering af § 36 og markedsføringsloven.

Til slut vil jeg blot gerne gøre et par bemærkninger om det proceduremæssige, om tidsfaktoren. Som hr. Gudme nævnte, er forslaget desværre, navnlig i betragtning af dets omfang, kommet sent frem. Ministeren skriver i sin fremsættelse: „Jeg beder om forståelse for, at det ikke har været praktisk muligt at udarbejde lovforslaget, således at det har kunnet fremsættes før.“

På centrum-demokraternes vegne vil jeg gerne sige, at vi ubetinget har denne forståelse, og det bidrager måske lidt til denne forståelse, at jeg selv tidligere i mange år har arbejdet med sådanne spørgsmål i ministeriet; det er klart, at selv om det ikke altid forstås af udenforstående, kan det ikke undgås, at sådanne store sager og komplekser nødvendigvis må tage deres tid.

Derfor er vi for vort vedkommende helt indstillet på at søge at opveje dette ved nu at sætte mest muligt pres på, og selv om det er muligt, at det fra min side er ønsketænkning og urealistisk, vil jeg dog godt have lov til at sige, at jeg var lidt skuffet over, at hr. Gudme som formand for retsvalget var af den opfattelse, at vi ikke kunne nå det. Jeg mener da i hvert fald, at vi bør gøre mest muligt for at nå det, og jeg kan, når hr. Gudme siger, det er umuligt, ikke lade være